

HANNEKE: GESTREEPT TOPJE (MODSTRÖM € 30), GEEL VEST (MARC CAIN € 199), CEINTUUR MET STRIK (MARC CAIN € 59), KORT BROEKJE MET LEREN RIEM (RIVER ISLAND € 47), PANTY (EMILIO CAVALLINI € 14,95), PUMPS (CAFE MODA € 44,90)
ANNE: JAS (PATRIZIA PEPE € 349), ZWARTE LAKRIEM (SPIJKERS EN SPIJKERS € 176), SATIJNEN ROKJE (SPIJKERS EN SPIJKERS € 627), PANTY (OROBLU € 12,95), PUMPS (CAFE MODA € 44,90)

‘We zagen de **HAAT** in elkaars ogen’

DAT ZE VANAF DEZE WEEK WEER SAMEN IN DE THEATERS STAAN MET ‘KOUDE KERMIS’ KUN JE GERUST EEN KLEIN WONDER NOEMEN. WANT DOOR EEN RELATIEDRAMA LAGEN **HANNEKE** EN **ANNE** VAN CABARET DUO DAMES VOOR NA VIEREN FLINK MET ELKAAR OVERHOOP.

ANNE: BRIL (DSQUARED2 € 244), JURK (COMMA € 99,95), RING (CK € 69), GERUIE PANTY (EMILIO CAVALLINI € 14,95), PUMPS (CAFE MODA € 44,90), DE 'KRANT' IS EEN RECLAME-UITING VAN TASSENMERK FREITAG

Anne:
'Eerst was ik blij voor haar. Maar uiteindelijk kregen we nare ruzies door die zwangerschap'

◀ Weinig cabaretiers beginnen hun tournee ruim vier maanden na de première, maar de Dames voor na vieren konden niet anders. Bij de première van 'Koude kermis' in september stond Hanneke Drenth (30) hoogzwanger op het toneel om vlak voor kerst te bevallen van zootje Pluk. De komende maanden toert ze met Anne van Rijn (33) het land door, terwijl haar man, cabaretier Roel Bloemen (van het duo Alkemade & Bloemen), ook elke week op het podium staat.

Was je ongepland zwanger? Oorspronkelijk zouden jullie toch in oktober gaan touren?

Hanneke: "Het ging inderdaad anders dan verwacht. Roel en ik wilden graag een kind, maar dat bleek bij ons niet zo makkelijk te gaan. Na een jaar bedachten we dat we onze kinderwens misschien toch eventjes opzij moesten zetten. Maar net toen ik me weer helemaal op ons nieuwe programma had gestort, was ik ineens, na anderhalf jaar proberen, toch zwanger. Anne en ik waren net begonnen met de eerste try-outs. Toen moesten we alles omgooien."

En in jullie vak loop je niet even naar de baas om te zeggen...

Hanneke: "...ik wil met verlof. Nee. Het was een zware tijd. De eerste twee maanden was ik heel verdrietig, omdat ik niet wist hoe ik dat allemaal moest oplossen. Ik leefde mee met Anne en het impresariaat en dacht: is het dan niet 'goed' dat ik een kind krijg? Maar op een gegeven moment besloot ik te kiezen voor mijn eigen geluk. En toen dacht Anne: zeg, hallo!"

Anne: "Ja precies. We zijn natuurlijk vriendinnen, dus dan ben je heel blij dat iemand die niet zo snel zwanger kan worden zwanger is. We moesten allebei huilen toen ze vertelde dat het gelukt was. Maar daarna realiseerde ik me dat ze midden in het seizoen zou bevallen en toen schrok ik me dood."

Hanneke: "Want we hadden ook al een heel turbulent Dames voor na vieren-leven achter de rug."

Anne: "Eerlijk gezegd was het eigenlijk de druppel. Ik dacht: jij gaat maar gewoon je gang, terwijl je al lang wist dat die tour eraan kwam. We kregen er nare ruzies over. Ik besefte ineens hoe afhankelijk ik van haar was. Nu ben ik dankbaar dat mijn ogen zijn opengegaan, want je hebt ook nog een eigen leven."

Hanneke: "Nadat we jarenlang zowat één persoon waren geweest, ging ik ineens als individu verder met kind en Roel, de man van mijn dromen. Ik ken hem al sinds hij op de Koningstheaterakademie zijn voorstelling speelde, maar we hadden toen allebei een andere relatie. Hij bleef echter altijd in mijn hoofd zitten, zo van: dit is 'm, dit klopt."

Anne, heb jij ook een relatie met een cabaretier?

Anne: "Ja, met een haar. En zij zit ook in het vak, ja."

Samenleven met een collega, is dat altijd leuk?

Hanneke: "Nou, misschien moet ik eerst even vertellen: Anne en ik hebben ook een relatie gehad. Dat begon in 2003, toen we op de Koningstheaterakademie in Den Bosch zaten."

Anne: "Smullen hè? Op een gegeven moment moesten we samen een opdracht doen en voor we het wisten, dachten we: wow!"

Hanneke: "Anne is trouwens

Hanneke:

'Ik zat toen wel even in een identiteitscrisis. Ik was verliefd. Op een vrouw'

wel de enige vrouw op wie ik ooit gek ben geweest."

Wat had zij waardoor je voor de bij ging?

Anne, lachend: "Dat zie je toch?"

Hanneke: "Ik zat daarvan wel even in een identiteitscrisis. Ik was hartstikke verliefd, maar ik geloofde het bijna niet: het was een vrouw!"

Anne: "Zij was mijn tweede vriendinnetje en tussendoor had ik ook mannen gehad. Mijn identiteitscrisis kwam wat eerder..."

Hanneke: "We zijn tweeënhalf jaar samen geweest. Na een maand of acht gingen we samenwonen."

Hanneke: "Thuis zaten we vaak met z'n tweeën achter de piano. We hadden een ontzettende klik als we samen iets maakten. Maar al snel werd het alléén nog maar werk. Alsof alles zich verplaatste naar de werkvloer en dat daar dan de liefde voor het vak en voor elkaar tot uiting kwam."

Anne: "En toen kwamen ook de moeilijkheden, want als je samenwerkt blijkt het ineens lastig dat je allebei totaál verschillend bent. We delen ons perfectionisme."

Hanneke: "En de humor, absoluut."

Anne: "We hebben altijd een fascinatie gehad voor mensen die ergens achter hun gewone voorkomen een pijn verbergen. Types zoals je die ziet in 'Man bijt hond'. Dat programma is echt een grote inspiratiebron."

Hanneke: "We lachen vaak om treurige dingen die we zien op straat."

Maar jullie verschillen dus ook erg van elkaar?

Anne: "Ja, in onze manier van werken met name."

Hanneke: "Ik ben van aanpakken. Anne moet altijd alle kanten bekijken en ik ben iemand die daar bijna geen ruimte voor geeft. We kwamen daardoor op een spoor waarbij we nauwelijks communiceerden."

Anne: "Het ging ook ontzettend snel allemaal. Zodra we gingen samenwerken, deden we in 2004 meteen mee aan het Amsterdams Kleinkunstfestival en wonnen de publieksprijs en de juryprijs."

Hanneke: "Tijdens de voorrondes kregen we al een impresariaat." ▶

HANNEKE: JURK (BROWN CLOTHES € 145), RING (CK € 89), PANTY (OROBLU € 9,95), PUMPS MET PANTERPRINT (BRONX € 90)

Dames in het kort

Hanneke Drenth (Santpoort-Noord, 22 december 1980) en Anne van Rijn (Rotterdam, 3 oktober 1977) studeerden tot 2003 aan de Koningstheaterakademie in Den Bosch en vormden daar het duo Dames voor na vieren. In 2004 wonnen ze de jury- en publieksprijs bij het Amsterdam Kleinkunstfestival en daarna maakten ze de voorstelling 'Tja tja tja'. Hun opvolger 'Hijgende hakken' werd genomineerd voor de Neerlands Hoop cabaretprijs 2007. Op 30 september 2010 ging het nieuwe programma 'Koude kermis' in première. Op 20 december beviel Hanneke van zoon Pluk. Vanaf 9 februari 2011 touren de Dames voor na vieren door het land.

ANNE: HOED (INTI KNITWEAR € 35), COLBERT (SCAPA € 660), JURK (STELLA NOVA € 59), ARMBANDEN (TOV ESSENTIALS € 69 (LINKS) EN € 99), JEANS (MADS NØRGAARD € 119), PUMPS (CAFE MODA € 44,90)
HANNEKE: COLBERT (SAMSOE SAMSOE € 149), JURK (MARC CAIN SPORTS € 149), STAY-UPS (OROBLU € 18,95), LAARSJES (MARC CAIN € 399)

◀ Anne: “In dat jaar na het festival ontwikkelden we het programma ‘Tja tja tja’ verder. Toen hadden we nog heel veel plezier.”

Hanneke: “En een leuke relatie! We hebben overal en nergens gewoond. Ik keek graag naar hoe Anne zich door het leven bewoog en als ze in het theater iets grappigs deed, was het dubbelop leuk. Na een jaar verkering waren we volop aan het werk. In de huiskamer werd geschreven en gerepeteerd en overal stonden decorstukken. Het was hartstikke leuk, maar toen begonnen ook de problemen. We werkten zonder regisseur, want we dachten dat we het zelf wel wisten. ’s Morgens op bed begonnen we al met een kop koffie en een idee. Alles liep door elkaar, nergens kon je even ademhalen of rustig zitten. Het werd verstikkend. We tourden al anderhalf jaar met ‘Tja tja tja’ voor we in première gingen. En vlak voor die avond ging het uit. De periode van rouw om de breuk duurde maar drie dagen, om maar weer samen te kunnen werken.”

Anne: “Vijf keer per week traden we op. En als er een nieuwe scharrel kwam, deed alles tien keer zoveel pijn omdat die ander dan voortdurend bij je in de buurt was.”

Hanneke: “Dat was echt de hel. De mensen hebben nooit wat gemerkt, maar ik was een robot die dingen stond af te draaien. Ik onderdrukte mijn emoties. Langzaam maar zeker werden we overspannen.”

Anne: “Twee maanden na ‘Tja tja tja’ moesten we al een nieuw programma try-outen. ‘Hijgende hakken’ heeft niet voor niets die titel gekregen. We hadden het gevoel dat we maar door moesten racen. In de zomer 2007 ging het niet meer.”

Ondertussen kregen jullie overal lovende kritieken.

Hanneke: “Van de buitenkant leek het alsof wij ontzettend goed

Anno:
‘Soms kunnen we elkaar wel killen, Maar we geven ook om elkaar en hebben elkaar nodig’

op elkaar ingespeeld waren, maar intussen zagen we soms de haat in elkaars ogen. Uiteindelijk barstte de bom.”

Anne: “We zijn in therapie gegaan bij een mental coach, omdat we dachten: we moeten verder.”

Hanneke: “Er was zoveel woede, maar een maand later stond de reprise van ‘Hijgende hakken’ gepland. Die coach ben ik eeuwig dankbaar. Volgens haar hadden wij een nogal gevaarlijke symbiose.”

Anne: “Ze wilde dat we elkaar meer met rust lieten, dus gingen we apart rijden, namen aparte kleedkamers. We mochten ook niet meer binnen een half uur na de voorstelling met elkaar praten. We moesten onze patronen doorbreken en dat heeft ons gered.”

Jullie hadden ook kunnen stoppen als duo.

Anne: “Ik heb altijd hoop gehouden, want ik wist: het kan toch ook anders zijn?” Tegen Hanneke: “Waarom heb jij eigenlijk altijd door willen gaan?”

Hanneke: “Het is een verslaving, denk ik. En ik kon het niet uitstaan dat het ineens afgelopen zou zijn. Ik begon op mijn twaalfde met theater omdat ik dat het leukste vond in mijn hele leven. Het podium rook lekker! Met Anne het theater in was een droom die uitkwam. Maar zodra onze carrière in een stroomversnelling kwam, rook het theater ineens naar angst en stress. Altijd had ik mijn levensenergie uit het spelen gezogen en dat gevoel móest ik terugvinden.”

Anne: “Laatst vroeg ik me af wanneer ik het nou voor het eerst leuk vond om op het podium te staan, gewoon zonder enige pretentie? Dat was vroeger, op de basisschool. Edsilia Rombley was mijn beste vriendin en wij maakten elke week een grappige sketch voor

de weeksluiting. Dan was ik de presentator en zij de gast die van een stoel viel. Lachen geblazen.

Toch heb ik er lang over gedaan om naar de Koningstheaterakademie te gaan, want ik kreeg enorme faalangst in het laatste jaar van de middelbare school. Dat kwam zo: mijn broertje is geestelijk gehandicapt en autistisch en in mijn hele puberteit woonde hij thuis. Het draaide alleen maar om hem – logisch – en mijn broer en ik waren soms de vervanging voor mijn moeder en stiefvader. Mijn broertje zou naar een opvanghuis gaan, want het werd daardoor thuis een beetje een crisissituatie. Maar er was geen plek voor hem. Ik was gezakt voor mijn vwo-eindexamen en kreeg ineens die faalangst op school, terwijl ik altijd een zelfverzekerd persoon was geweest. Dingen alleen doen vond ik verschrikkelijk eng, ik begon te hyperventileren en te trillen. Ik wilde iets met toneel doen, maar angst en spelen gingen natuurlijk helemaal niet samen. Dus toen ben ik eerst theaterwetenschappen gaan studeren, en daarna pas naar de Koningstheaterakademie gegaan.

In onze nieuwe voorstelling speel ik de moeder van een gehandicapt kind. Het raakt me elke keer. Die vrouw houdt veel van haar gehandicapte dochter, maar hun leven samen is soms heel zwaar. Dat herken ik heel goed van thuis en ook wel van Hanneke en mij, haha. Soms kun je elkaar wel killen maar je geeft ook om elkaar en je hebt elkaar nodig.”

Heb je nog wel eens last van faalangst?

Anne: “Soms, maar het werkt nu als een soort drive. Er is een soort noodzaak om je te laten gelden op toneel, om je te uiten, want op een andere manier is het blijkbaar moeilijker. Als ik speel geniet ik. Alleen de weg ernaartoe, het maakproces, is door onze geschiedenis soms gewoon een hel, snap je? (lacht) Wat je wilt van zo’n voorstelling is dat het allemaal klopt. Ik zou willen leren om eens te denken: het maakt me niet uit vanavond.”

Hanneke: “Loslaten is moeilijk. Ik laadde me altijd op voor een voorstelling, ik wilde een bepaalde spanning voelen, pas dán kon ik het podium op. Ik gooide mezelf wel eens letterlijk tegen de muur, of ik ging als een idioot mezelf opdrukken of handstanden doen om een soort energie los te krijgen zodat ik in het moment was. Op het podium ging ik als een stuiterbal tekeer waardoor ik mezelf vaak pijn deed.”

Anne: “Dan zat ze onder de blauwe plekken en schrammen. (lachend) Je probeert een bepaalde staat van zijn te creëren want je weet niet zo goed hoe je dat podium op moet, voor achthonderd man.”

In 2008 zijn jullie er een jaar tussenuit geweest. Hoe was het om daarna aan ‘Koude kermis’ te werken?

Hanneke: “‘Koude kermis’, die titel klopt wel!”

Anne: “Omdat we tijdens het spelen van ‘Hijgende hakken’ steeds hoopen dat het goed ging tussen ons, maar regelmatig teleurgesteld naar huis gingen.”

Hanneke: “Dat je dacht: wat een leuk beroep heb ik eigenlijk, ik laat de mensen lekker lachen terwijl ik me zelf helemaal kut voel.”

Anne: “Onze voorstelling gaat over de tragiek van de achterkant van vermaak, en dat slaat heel erg op onszelf. Een tijd waren we het vertrouwen in elkaar een beetje verloren. Maar Hanneke betekent nog altijd veel voor mij, we zijn soulmates. We moesten alleen de chemie weer terugvinden. Want we kunnen in een huiskamer hetzelfde effect creëren als in een zaal voor achthonderd mensen, als we er sámen maar zijn.” ●

Het beste volgens Anne en Hanneke
Schoenenmerk

Anne: “Nike.”

Hanneke: “Alles met hakjes en kleurtjes.”

Pepmiddel voor de voorstelling

In kleur: “Koffie!”

Artiest

Anne: “Beth Hart.”

Hanneke: “Ane Brun.”

Website

Anne: “damesvoornavieren.nl. Haha.”

Hanneke: “Ik twitter en facebook niet eens.”

Moment van de dag

Anne: “De ochtend omdat ik dan het meest productief ben.”

Hanneke: “Het eerste uur van de dag ontbijt in bed met Roel.”

Kledingstuk

Anne: “Mijn spijkerbroeken van Diesel.”

Hanneke: “Toen ik zwanger was, propte ik me graag in een jurkje met tijgerprint.”